

Зарубіжні авторські зібрання

Едгар Райс БЕРРОУЗ

ТАРЗАН

КНИГА 3

Звірі Тарзана

Харків
«ФОЛІО»
2025

Розділ I
ВИКРАДЕНИЙ

— Уся ця справа оповита якоюсь таємницею, — зауважив Д'Арно. — Не сумніваюся, що ані поліція, ані спеціальні агенти генерального штабу не мають жодного уявлення про те, як усе сталося. Вони знають те саме, що й ми: Ніколай Роков наживав п'ятами.

Джон Клейтон, лорд Грейсток, той, хто раніше був Тарзаном із племені мавц, мовчки сидів у квартирі свого приятеля лейтенанта Поля Д'Арно у Парижі, задумливо розглядаючи носак свого модного черевики. У голові виникало багато спогадів, пов'язаних із втечею його залятого ворога з французької військової в'язниці, де він мав довічно перебувати після вироку, який базувався на свідченнях Тарзана.

Лорд Грейсток також подумав, скільки разів Роков зазіхав на його життя, й усвідомив, що те, що вже зробив цей чоловік, без сумніву, буде нічим порівняно з тим, що планує зробити тепер, коли знову опинився на волі.

Нещодавно Тарзан привіз свою дружину та маленького сина до Лондона, щоб уникнути незручностей і небезпек сезону дощів у їхньому величезному маєтку в Узірі, землі диких воїнів вазірі, чиїми просторими африканськими володіннями колись правив Тарзан.

Він переправився через Ла-Манш, аби ненадовго відвідати свого давнього приятеля, але новина про втечу росіянина вже затьмарила цей візит, тож, хоча він тільки прибув, уже думав про негайне повернення до Лондона.

— Я не за себе боюся, Полю, — пояснив він нарешті. — Багато разів у минулому я перешкоджав планам Рокова позбавити мене життя; але тепер є й інші, про кого варто подумати. Якщо оціню цього чоловіка неправильно, він швидше за все атакуватиме мене через мою дружину чи сина, ніж безпосередньо; бо він, без сумніву, тямить, що жодним іншим способом не міг би завдати мені пекельнішого болю. Тож мушу негайно повертатися до них і залишитися з родиною, поки Рокова знову схоплять, або він буде мертвим.

Поки двоє друзів балакали в Парижі, в цей час двоє інших чоловіків розмовляли у маленькому котеджі на околиці Лондона. Обидва мали темні бороди та були зловісні на вигляд.

Один був дуже зарослий, а інший, чиє обличчя було блідим після довгого ув'язнення за ґратами, мав лише кількденну чорну борідку. Говорив він.

— Тобі варто зголити свою бороду, Алексею, — звернувся він до свого співрозмовника. — Бо завдяки їй він тебе миттєво впізнає. Маємо розійтися звідси за годину, а коли знову зустрінемося на палубі «Кінкейда», будемо сподіватися, що з нами буде двійко почесних гостей. І на них очікує «приємна подорож», яку ми їм влаштуємо. За дві години я вже повинен бути на шляху до Дувра з одним із них. До завтрашнього вечора, якщо ти ретельно виконуватимеш мої вказівки, ви прибудете з іншим, якщо, звісно, він повернеться до Лондона так само швидко, як я припускаю. Ми отримаємо як прибуток, так і задоволення, а також інші смаколики, щоб винагородити наші зусилля, мій любий Алексею. Завдяки дурості французької влади, яка вирішила приховати факт моєї втечі на кілька днів, я отримав достатньо можливостей, аби ретельно пропрацювати кожну деталь нашої маленької пригоди, і маю надію, що навіть

найменша завада не затьмарить перспективи її здійснення.
А тепер до побачення й удачі!

Через три години гонець піднявся сходами до квартири лейтенанта Д'Арно.

— Телеграма для лорда Грейстока, — повідомив він слугі, який відчинив двері. — Він тут?

Той відповів ствердно і, підписавшись під повідомленням, відніс його Тарзану, який уже готувався їхати до Лондона.

Останній розірвав конверт, а коли прочитав послання, його обличчя зблідло.

— Прочитай, Полю, — сказав він, простягаючи цидулку Д'Арно. — Почалося.

Француз узяв телеграму і прочитав:

«Джека вкрали з саду за допомогою нового слуги. Приїжджай негайно.»

ДЖЕЙН».

Коли Тарзан вискочив із родстера, що зустрів його на станції, і побіг сходами до свого лондонського таунхаусу, його зустріла у дверях майже розлючена жінка з сухими очима.

Джейн Портер Клейтон швидко розповіла все, що їй вдалося дізнатися про крадіжку хлопчика. Доглядальниця возила дитину під сонячними променями перед будинком, коли на розі вулиці зупинилося закрите таксі. Жінка лише побіжно звернула увагу на цей транспортний засіб, проте зауважила, що він не висадив пасажирів, а стояв біля узбіччя зі запущеним двигуном, наче чекаючи на пасажира.

Майже миттєво з оселі Грейстоків вибіг новий слуга, Карл, який повідомив, що господиня хоче погомоніти з нею

на мить, а маленького Джека можна залишити під його опікою, доки вона не повернеться.

Нянька сказала, що в неї не виникло навіть найменшої підозри щодо мотивів чоловіка. Коли вона підійшла до дверей будинку, їй спало на гадку попередити не повертати візочок, аби сонце не світило в очі дитині.

Коли ж обернулася, щоб порадити це, то була здивована, побачивши, як слуга швидко пхає візочок до вулиці, а тоді побачила, як відчинилися дверцята таксі й якесь смагляве обличчя на мить з'явилося в проїмі.

Інтуїтивно відчула небезпеку для дитини і з вереском кинулася східцями вниз до таксі, в салон якого Карл уже записав дитину.

Як тільки доглядальниця майже підбігла до автомобіля, Карл стрибнув на сидіння і грюкнув за собою дверцята. Водій спробував рушати, але було очевидно, що щось пішло не так, мабуть, передача відмовилася вмикатися, і він пересунув важіль на задній хід, проїхав трохи назад перед тим, як знову спробувати рушити вперед. Цей час дав няньці можливість дістатися до борту таксі.

Стрибнувши на підніжку, вона спробувала вирвати дитину з рук незнайомця, який із лайкою намагався зіштовхнути несподівану пасажирку, але та утрималася навіть після того, як таксі рушило з місця; і лише коли машина на великій швидкості проїхала повз резиденцію Грейстоків, Карл завдав їй потужного удару в обличчя, чим зумів скинути її на хідник.

Воляння няньки привернули увагу слуг і господарів із сусідніх резиденцій, а також з обійстя Грейстоків. Леді Грейсток й сама була хороброю жінкою, тож кинулася до автівки, що швидко проїжджала повз, але спізнилася.

Ось і все, що вдалося дізнатися, і леді Грейсток гадки не мала, хто наважився на цей злочин, доки її чоловік не розповів про втечу Ніколая Рокова з французької в'язниці, де, як вони сподівалися, він мав сидіти довіку.

Поки лорд і його дружина стояли, плануючи, як діяти з найбільшою користю, у кімнаті з бібліотекою задзеленчав телефон. Тарзан швидко вхопив слухавку.

— Лорде Грейсток? — запитав чоловічий голос на іншому кінці дроту.

— Атож.

— Вашого сина вкрали, — продовжував голос, — і тільки я можу допомогти вам повернути його. Я обізнаний зі змовою тих, хто його схопив. Насправді я був третім учасником і мав брати участь у цих подіях, але тепер мене намагаються обдурити, тож допоможу повернути його за умови, що ви не будете мене переслідувати за мою співучасть у злочині. Що скажете?

— Якщо приведете мене туди, де ховають мого сина, — відповів Тарзан, — вам нема чого боятися.

— Гарзд, — відповів співрозмовник. — Але ви маєте прийти самі, щоб зустрітися зі мною. Це буде достатнім доказом того, що можу вам довіряти. Я не можу ризикувати, дозволяючи ще комусь дізнатися, хто я такий.

— Де і коли я можу зустрітися з вами? — запитав Тарзан.

Йому вказали адресу розташування пивбар на набережній у Дуврі. Це місце часто навідують моряки.

— Приходьте, — підсумував він, — сьогодні близько десятої вечора. Не треба раніше. Тим часом ваш син буде в безпеці, і я зможу відвести вас таємно туди, де його утримують. Але, будь ласка, приходьте самі та ні за яких обставин не повідомляйте Скотленд-Ярд, бо я вас добре знаю і стежитиму за вами. Якщо хтось іще супроводжуватиме вас, або якщо побачу підозрілих людей, які можуть виявитися агентами поліції, то зникну, і ваш останній шанс повернути сина розвіється.

Без зайвих слів чоловік поклав слухавку.

Тарзан повторив суть розмови дружині. Вона благала дозволити їй іти також, але чоловік наполегливо

заперечував, бо це може призвести до того, що злочинець виконає свою погрозу усунутися, якщо Тарзан прийде не сам. Тому вони розлучилися: він — щоб поспішити до Дувра, а вона — чекати вдома, поки не отримає звістку про результати місії її чоловіка.

Ніхто з них тоді не здогадувався, через що обом доведеться пройти, перш ніж знову зустрітися, але чи варто казати про це зараз?

Через десять хвилин після того, як чоловік покинув її, Джейн Клейтон неспокійно ходила туди-сюди по м'яких килимах книгозбірні. Її материнське серце тужило за своїм первістком. Розум був охоплений надіями та страхами.

Хоча розсудливість і підказувала жінці, що все буде добре, якщо Тарзан поїде сам на зустріч із таємничим незнайомцем, інтуїція не дозволяла відкинути підозри щодо вкрай серйозної небезпеки як для її чоловіка, так і для сина.

Чим довше думала про це, тим більше переконувалася, що нещодавне телефонне повідомлення могло бути всього лишень хитрістю, щоб утримати їх у бездіяльності, поки хлопчика не сховають у безпечному місці або не вивезуть з Англії. А може, це була просто наживка, щоб заманити Тарзана в руки підступного Рокова.

Згадавши про нього, жінка зупинилася, нажахана, зі широко розплющеними очима. Вона вже не сумнівалася. Зирнула на великий годинник, який відбивав хвилини в кутку бібліотеки.

Було вже надто пізно, щоб устигнути на дуврський поїзд, яким мав їхати Тарзан. Однак пізніше був іще один, який вчасно довезе її до порту в Ла-Манші, щоб до призначеної години дістатися адреси, яку незнайомиць назвав її чоловікові.

Викликавши покоївку та водія, леді швидко віддала їм вказівки. Через десять хвилин вона вже мчала людними вулицями до залізничного вокзалу.

Того ж вечора о дев'ятій сорок п'ять Тарзан увійшов до убогого пабу на набережній у Дуврі. Коли зайшов у смердючу кімнату, повз нього на вулицю прошмигнула якась химерна постать.

— Нумо, мілорде! — прошепотів незнайомиць.

Тарзан розвернувся і пішов услід за цим жевжиком у погано освітлену алею, яку з перебільшення називали вулицею. Вийшовши туди, незнайомиць повів лорда у темряву, ближче до пристані, де високо навалені тюки, скрині й діжки відкидали щільні тіні. Тут він зупинився.

— Де хлопчик? — запитав Грейсток.

— Он на тому маленькому пароплаві, чиї вогні можна побачити звідси, — пролунала відповідь.

У темряві Тарзан намагався роздивитися обличчя свого супутника, але не впізнав у ньому когось, кого коли-небудь бачив. Якби він здогадався, що його провідником був Алексей Павлович, то збагнув би, що в серці цього чоловіка лежить лише зрада і що небезпека підстерігає його на кожному кроці.

— Зараз він без нагляду, — продовжив росіянин. — Ті, хто його захопили, почувуються в цілковитій безпеці, не ризикуючи бути виявленими, і, за винятком кількох членів екіпажу, яких я добряче напоїв джином, аби замовкнули на кілька годин, на борту «Кінкейда» нікого немає. Ми можемо піднятися туди, ви заберете дитину й повернетесь без найменшої перешкоди.

Тарзан кивнув.

— Тоді зробімо це, — сказав він.

Провідник привів його до маленького човна, пришвартованого біля причалу. Двоє чоловіків сіли в нього,

---

ЗМІСТ

Розділ I. Викрадений	3
Розділ II. Висаджений	11
Розділ III. Звірі в затоці.	20
Розділ IV. Шита	31
Розділ V. Мугамбі	40
Розділ VI. Страшна команда	49
Розділ VII. Зраджений.	58
Розділ VIII. Танок смерті	67
Розділ IX. Лицарство чи підлість?	76
Розділ X. Швед.	84
Розділ XI. Тамбуджа.	93
Розділ XII. Чорний негідник	101
Розділ XIII. Утеча	110
Розділ XIV. Самотня в джунглях	118
Розділ XV. Вниз Угамбою	126
Розділ XVI. У темряві ночі	135

Розділ XVII. На покладі «Кінкейда»	143
Розділ XVIII. Павлович готує помсту	150
Розділ XIX. Останній із «Кінкейду».	162
Розділ XX. Знову Острів джунглів	166
Розділ XXI. Закон джунглів	176